

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/186/2021
Identifikačné číslo spisu: 6118376398
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6118376398.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1) B. K. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom R.É. XX, XXX XX U., 2) B. G. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX U., právne zastúpených: Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ s.r.o., so sídlom Farská 25, 949 01 Nitra, IČO: 36 856 282, proti žalovanému: Mesto Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 60, 950 06 Nitra, IČO: 00 308 307, o zaplatenie sumy 16 333 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde v Nitre pod sp. zn. 7 C 20/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25 Co 114/2020-726 zo dňa 2. júna 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcom v 1/ a 2/ rade p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. júla 2020 pod č. k. 7 C 20/2019-649 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 16 333 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 16 333 eur od 5.2.2019 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, 2, § 35 ods. 2, § 37 ods. 2, § 39, § 41, § 123, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 517 ods. 1, § 563 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 3 písm. f), g), h) Zákona č. 360/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. v znení účinnom od 1.2.2013, § 164 Civilného sporového poriadku.

1.2. Výkonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobcovia a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti parc. č. 7483/28, ostatné plochy a nádvorcia o výmere č. 3581 m², zapísanými na LV č. XXXX pre katastrálne územie U., žalobcovia v rozsahu podielu 4175/7162-in a žalovaný v rozsahu podielu 2987/7162-in k celku, titul nadobudnutia zmluva o vyporiadaní dvojitého vlastníctva V 5038/13-237/2014. Ďalej sú žalobcovia a žalovaný podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností parcely registra „C“ parc. č. 7438/26 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 85 m², parc.

č. 7438/27 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 87 m², zapísanými na LV č. XXXX, katastrálne územie U., žalobcovia v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1 a žalovaný v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1, titul nadobudnutia zmluva o vyporiadaní dvojitého vlastníctva V 5038/13-237/2014. Zmluvou o vyporiadaní dvojitého vlastníctva č. j. 483/2013/OM zo dňa 02.04.2013, ktorej neoddeliteľnou súčasťou je geometrický plán č. 33/2010, vypracovaný B. L. V., úradne overený dňa 23.02.2011, si zmluvné strany, medzi ktorými boli aj žalobcovia a žalovaný, vysporiadali vlastníctvo tak, ako je zapísané na LV č. XXXX a LV č. XXXX. Na základe zápisu geometrického plánu č. 33/2010 sa parcela č. 7483/15 - ostatné plochy o výmere 3753 m², rozdelila na tri samostatné pozemky parc. č. 7483/26, 7483/27 a 7483/28. Dňa 31.12.2013 bol medzi stranami sporu k zmluve o vyporiadaní dvojitého vlastníctva č. j. 483/2013/OM uzatvorený dodatok č. 1 č. j. 2253/2012/OM, podľa ktorého vzhľadom ku skutočnosti, že zmluvou sa zrušuje spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam a navyšuje sa podiel žalobcov k novovytvorenému pozemku parc. č. 7483/28, sa žalovaný zaviazal uhrádzať žalobcom ich podiel na parc. č. 7483/28 za výmeru 297 m² v rovnakej výške a splatnosti, ako bolo dohodnuté nájomné za hore označené pôvodné parcely v nájomnej zmluve č. 160/2009/OM. Dňa 20.08.2009 žalobcovia, ako prenajímatelia, a žalovaný, ako nájomca, uzatvorili nájomnú zmluvu č. j. 160/2009/OM, ktorou riešili nájomný vzťah k viacerým nehnuteľnostiam. Podľa čl. II. bod 4 nájomnej zmluvy do konečného vyriešenia vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam uvedeným v čl. II. bod 2, kde je okrem iného uvedená i parcela registra „C“ parc. č. 7483/15 ostatná plocha o výmere 3753 m², budú zmluvné strany považované za podielových spoluvlastníkov predmetných parciel, každý v podiele jedna polovica. Podľa čl. II. bod 5 nájomnej zmluvy prenajímateľ prenajíma a nájomca berie do nájmu spoluvlastnícky podiel prenajímateľov vo veľkosti 1/2-ice na pozemkoch parc. č. 7473/3, 7473/9, 7473/8, 7473/10, 7482/3, 7407/2, 7478/8, 7487/12, 7487/13, 7394/3, 7483/16, 7483/17, 7483/18, 7483/19, 7489/2, 7496/2, ktoré sú opísané v čl. II bod 2 tejto zmluvy (predmet nájmu) v celkovej ploche 3224,5 m². Podľa čl. III bod 1 nájomnej zmluvy doba nájmu zmluva sa uzatvára na dobu neurčitú. Podľa čl. V bod 1 zmluvné strany sa dohodli, že nájomné za predmet nájmu bude vždy stanovené na 4 kalendárne roky, okrem prípadu čl. V bod 2 a 3 zmluvy, a jeho výška, ak sa zmluvné strany nedohodnú inak, sa bude rovnať sume zistenej znaleckým posudkom na stanovenie všeobecnej hodnoty nájmu vypracovaným v poslednom kalendárnom polroku nájmu, za ktorý bude ešte cena nájmu stanovená. Ak nájomné nebude včas stanovené, je nájomca povinný platiť ho vo výške, v akej bolo dohodnuté na predchádzajúce obdobie a po vyhotovení príslušného znaleckého posudku: a) bude nájomca povinný doplatiť rozdiel vo výške nájmu, ak bude stanovená hodnota nájmu vyššia ako za predchádzajúce obdobie, b) budú prenajímatelia povinní vrátiť nájomcovi preplatok na nájomnom, ak bude stanovená hodnota nájmu nižšia ako za predchádzajúce obdobie, ak sa zmluvné strany nedohodnú na započítaní voči ďalšiemu nájomnému. Podľa č. VI bod 8 veta prvá nájomnej zmluvy pozemok parc. č. 7483/15 je v spoločnom užívaní zmluvných strán. Podľa čl. VI bod 9 nájomnej zmluvy zmluvné strany prehlasujú, že si počas platnosti tejto zmluvy nebudú uplatňovať voči sebe ďalšie nároky na nájomné, resp. bezdôvodného obohatenia, alebo inú náhradu za užívanie pozemkov uvedených v čl. II bode 1 zmluvy, okrem nárokov zakotvených v čl. V zmluvy. Dodatkom č. 1 k nájomnej zmluve sa zmluvné strany dohodli na stanovení nájmu a obvyklé nájomné bolo stanovené dohodou zmluvných strán vo výške 3,95 eura/m² za rok. Na základe tejto zmluvy má žalovaný platiť žalobcom za prenajaté pozemky nájomné v zmysle znaleckého posudku, pričom za užívanie podielu 1-ice parc. č. 7483/15, ktorá nebola predmetom nájmu (t. č. pozemkov parc. č. 7483/26, 7483/27 a 7483/28), v období od 22.11.2016 do 21.11.2018 nezaplatil nič. Vzhľadom na uvedené sa žalobcovia domáhali vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na strane žalovaného užívaním spoluvlastníckeho podielu žalobcov.

2. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že na Okresnom súde Nitra prebiehajú konania medzi totožnými účastníkmi s totožným predmetom konania, ale za iné časové obdobie, a to sp. zn. 8 C 97/2013, sp. zn. 19 C 243/2014 a sp. zn. 16 C 407/2016.

3. Súd prvej inštancie konštatoval nespornosť skutočnosti, že strany sporu sú spoluvlastníkmi nehnuteľností, vo vzťahu ktorým sa žalobcovia domáhajú náhrady za ich výlučné užívanie žalovaným, a nespornosť rozsahu týchto nehnuteľností. Rovnako tak nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti sú označené ako „L. D.“, ktorý je využívaný ako verejná zeleň. Sporným medzi stranami bola skutočnosť, či žalobcovia a žalovaný užívajú nehnuteľnosť spoločne, tak ako je to uvedené v nájomnej zmluve č. j.

160/2009/OM. Sporná bola aj výška nájmu za prenajaté nehnuteľnosti, keďže žalobcovia vychádzali zo znaleckého posudku č. 93/2011, v ktorom bola cena nájmu za 1 m² stanovená na 4,354 eura za m² a žalovaný doložil v konaní súkromný znalecký posudok č. 68/2020 B. I.Z. N. v spojení s dodatkom č. 1, v ktorom bola stanovená výška nájomného pre parc. č. 7483/26, pre parc. č. 7483/27 a pre parc. č. 7483/28 za užívanie 1 m² vo výške 1,815 eura za rok, a parc. č. 7438/28 za užívanie 1 m² za rok vo výške 7,260 eura za rok. Preskúmaním nájomnej zmluvy č. j. 160/2009/OM súd dospel k záveru, že parc. č. 7483/15 (t. č. parcely č. 7483/26, 7483/27 a 7483/28) nebola predmetom nájmu, a to i napriek tomu, že v ustanovení čl. VI. bod 8. sa uvádza, že pozemok parc. č. 7483/15 je v spoločnom užívaní zmluvných strán. S poukazom na ostatné prebiehajúce konania medzi stranami sporu, konštatoval, že výklad tohto ustanovenia nájomnej zmluvy je medzi stranami sporu sporný, keď žalobcovia tvrdili, že do nájomnej zmluvy sa dostal preto, že ohľadne tejto parcely prebiehali rokovania, v rámci ktorých im bolo prisľúbené, že si budú môcť na časti pozemku postaviť polyfunkčný objekt a jeho užívaním bude naplnené konštatovanie, že táto parcela je v spoločnom užívaní, a žalovaný tvrdil, že išlo o definitívnu dohodu o spoločnom užívaní tejto parcely, pričom žalobcovia mali možnosť nehnuteľnosť užívať spoločne a v rovnakom rozsahu. S uvedenou argumentáciou žalovaného sa súd prvej inštancie nestotožnil dôvodiac, že pri takomto výklade by vzhľadom na charakter sporného pozemku, ktorý slúži ako verejná zeleň, išlo o dohodu v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Považoval za preukázané, že žalobcovia, ako podieloví spoluvlastníci, nemôžu objektívne predmetný pozemok užívať. Samotný pozemok je svojím charakterom, tvarom a umiestnením určený k plneniu funkcie verejnej zelene, je užívaný neobmedzeným okruhom užívateľom. Na strane druhej je to práve žalovaný, ktorý sporný pozemok výlučne užíva ako subjekt, ktorý si týmto plní verejnú funkciu, z čoho mu vyplýva okrem iného aj povinnosť verejnú zeleň vytvárať a zabezpečovať a starať sa o jej údržbu tak, ako to má na mysli aj ustanovenie § 4 ods. 3 písm. f), g) h) zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, podľa ktorej verejný pozemok je len na rozhodnutí žalobcov a žalobcovia, ako väčšinoví spoluvlastníci, odmietli žiadosť žalovaného o oplotenie pozemku a z tohto dôvodu je pozemok prípustný širokej verejnosti. Žalovaný vyhotovujúci nájomnú zmluvu jasne a logicky nevysvetlil dôvod dojednania spoločného užívania práve v prípade parcely č. 7483/15 a v čom užívanie tejto parcely žalobcami spočíva. Rovnako tak ustanovenie čl. VI. bod 9 nájomnej zmluvy, v ktorom je stanovené, že zmluvné strany si nebudú uplatňovať voči sebe ďalšie nároky na nájomné, resp. bezdôvodné obohatenie alebo inú náhradu za užívanie pozemkov uvedených v čl. II bode 1 tejto zmluvy, kde parcela č. 7483/15 (teraz parcely č. 7483/26, 7483/27, 7483/28) nie je uvedená, no užívanie ktorej žalovaný považuje predmetnou zmluvou za upravené, a teda nárok žalobcov na bezdôvodné obohatenie za nedôvodný, za vyššie uvedeného stavu, t. j. objektívnej nemožnosti užívania predmetnej nehnuteľnosti, ktorá je verejnou zeleňou žalobcami, by bolo v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 OZ. Žalovaný sa v konaní bránil aj zásadou „pacta sunt servanda“, ktorú však nemožno považovať za absolútnu. Skutočnosti ohľadom uzatvárania zmluvy a jej vyhotovenia žalovaným a skutočnosti ohľadom užívania sporných nehnuteľností, umožňujú a odôvodňujú aj prelomenie tejto zásady. Pričom táto zásada a súčasne aj princíp zmluvnej voľnosti, primárny pre obchodno-záväzkové vzťahy, nie je nadradený pri ochrane (spolu)vlastníckych práv princípu ústavnosti, zákonnosti a spravodlivosti, keď z ústavnej rovnosti všetkých vlastníckych práv je daná nielen rovnaká ich právna ochrana, ale aj zákaz zneužívania práv na úkor druhého. Navyše so zákonom súladné užívanie spoločnej veci na iný účel ako verejnej zelene vyžaduje predovšetkým činnosť volených zástupcov žalovaného (rozhodnutie Mestského zastupiteľstva o zmene územného plánu) a súčasne aj činnosť žalovaného ako stavebného úradu, napríklad ohľadom oplotenia pozemku. V tomto smere poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 52/2009 zo dňa 31.01.2011, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil a podľa ktorého obec disponujúca s majetkom, ktorý patrí vlastnícky celkom alebo čiastočne inému subjektu, si jej užívaním plní svoje verejné funkcie súvisiace s uspokojovaním potrieb občanom, čo je jej povinnosť stanovená zákonom. Ak je teda pozemok užívaný pre potreby všetkých (neobmedzený okruh užívateľov) ako verejný priestranstvo - verejná zeleň, ide o užívanie zo strany žalovaného, čím dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva iného subjektu, ktorý je povinný tento stav strpieť, za čo mu patrí právo na náhradu.

3.1. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcovia hoci sú spoluvlastníkmi nehnuteľností nemôžu realizovať svoje vlastnícke práva k nim a nehnuteľnosti sú v celosti užívané žalovaným, ktorý tak užíva i podiel žalobcov, a to bez právneho dôvodu, čím sa žalovaný bezdôvodne

obohacuje na úkor žalobcov, za čo im patrí náhrada. Predmetom sporu bolo obdobie dvoch rokov od 22.11.2016 do 21.11.2018. Pri výške bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku č. 93/2011, kde bola stanovená výška nájomného za m² vo výške 4,354 eura, čo pri výmere 1.876,5 m² predstavuje 8.166,50 eur za rok a za žalobcami požadované obdobie 2 rokov nárok predstavuje 16.330 eur. Žalovaný predložil v konaní súkromný znalecký posudok č. 68/2020 B. L. N., voči ktorému vzniesli námietky žalobcovia spochybňujúce správnosť súkromného znaleckého posudku znalca. Pritom poukazovali na znalecký posudok č. 88/2018 B. D. H., vyhotovený na objednávku žalobcu v 1. rade, ktorý stanovil všeobecnú hodnotu sporných pozemkov v rozsahu spoluvlastníckych podielov žalobcu v sume 120.080,12 eura, v rámci ktorého sa uvádza, že koeficient redukujúcich faktorov 0 nevyskytuje sa a tento koeficient hodnotil 1, rovnako tak aj v znaleckom posudku č. 93/2011 sa tento koeficient redukujúcich faktorov hodnotí 1, pričom znalecký posudok č. 68/2020 B. L. N. stanovuje všeobecnú hodnotu pozemkov v rozsahu spoluvlastníckych podielov žalobcov v sume 49.300 eur a koeficient redukujúcich faktorov 0 nevyskytuje sa, určil hodnotu koeficientu 0,25, bez zdôvodnenia. Ďalej namietali, že žalovaným obdobím je obdobie od 22.11.2016 do 21.11.2018 a znalec B. N. vychádzal z hodnoty nehnuteľností pre rok 2020. Z dôvodu uvedených námietok žalovaný predložil dodatok č. 1 k znaleckému posudku č. 68/2020, ktorým cenu nájmu predmetných pozemkov určil sumou 5.700 eur za rok, ktorú zmenu vykonal pri chybných podkladoch, z ktorých pri stanovení ceny pozemku (a následne ceny nájmu) vychádzal pri použití územnoplánovacej informácie ÚPI Mesta Nitra zo dňa 31.01.2018 a nevychádzal zo skutočného stavu tohto pozemku v období od 22.11.2016 do 21.11.2018, v ktorom čase bolo na časti predmetného pozemku vybudované detské ihrisko a na ďalšej časti parkovisko. Žalobcovia voči dodatku č. 1 namietali, že reálny stav pozemku parc. č. 7438/28, čo do plochy zelene nezodpovedá ani údajom znalca v dodatku č. 1 k znaleckému posudku, v prípade pozemku parc. č. 7483/27 znalec uviedol, že tento sa nachádza v lokalite funkčne určenej pre zeleň s urbánnou ekostabilizujúcou funkciou (30 % výmery) a pre bývanie so stanovenou kompaktnou uličnou zástavbou s koeficientom zastavanosti 0,8 (cca 70 % výmery pozemku) avšak výpočet ceny urobil na celú plochu pozemku 87 m² ako zeleň s koeficientom redukujúcich faktorov KR = 0,25, a v prípade parcely č. 7483/26 postupoval ešte neodbornejšie, pretože celá táto parcela je evidovaná ako zastavaná plocha o výmere 85 m² a je reálne zastavaná, ide o asfaltovú prístupovú cestu s parkoviskom, ktorá nemôže byť zaradená medzi zeleň s koeficientom KR=0,25, keďže ide o 100 % zastavaného pozemku. Žalovaný predložil aj dodatok č. 2 k znaleckému posudku, v ktorom znalec na svojich záveroch zotrval. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkami žalobcov voči súkromnému znaleckému posudku B. N., vrátane dodatkov č. 1 a 2, a považoval ich za dôvodné, vyvolávajúce pochybnosti o vecnej správnosti záverov znalca, a to najmä v prepočte použitých koeficientoch, keď v dodatku č. 2 znalec B. N., poukazuje na vyhlášku MS SR 213/2017 účinnú od 01.09.2017, pričom obdobie, za ktoré mal stanovovať hodnotu nájmu bol už za rok 2016 a preto za obdobie do 31.08.2017 je vylúčená aplikácia právnej úpravy účinnej od 01.09.2017. Pochybnosti o vecnej správnosti záverov vzhľadom na námietky žalobcov neboli odstránené ani dodatkami č. 1 a 2 k znaleckému posudku č. 68/2020, preto nebolo možné podľa neho postupovať. Súd prvej inštancie uzavrel, že znalecký posudok č. 68/2020, v znení dodatkov č. 1 a 2., neobsahuje jednoznačné odpovede na námietky žalobcov, absentuje najmä zdôvodnenie znalca, na základe čoho určil hodnoty použitých koeficientov v určenej hodnote, akým spôsobom postupoval v rámci vyhotoveného súkromného znaleckého posudku, a to s ohľadom na použitú metodiku. Konštatoval, že uvedené nedostatky vyvolávajú pochybnosti o správnosti záverov súkromného znaleckého posudku znalca B. L. N., ako aj nepreskúmateľnosť jeho záverov. Keďže žalovaný jednoznačne a relevantne nepreukázal inú výšku bezdôvodného obohatenia, pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal zo znaleckého posudku č. 93/2011, z ktorého vychádzali súdy pri stanovení výšky bezdôvodného obohatenia aj v predchádzajúcich konaniach vedených na Okresnom súde Nitra. Na základe uvedeného zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom sumu 16.333 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne v zákonnej výške od 05.02.2019 do zaplatenia. Úrok z omeškania priznal odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému dňa 04.02.2019, ktorú považoval za výzvu na plnenie, keďže žalobcovia nepreukázali, že žalovaného vyzvali na vydanie bezdôvodného obohatenia za žalované obdobie od 22.11.2016 do 21.11.2018 pred podaním žaloby. Pritom poukázal na § 563 Občianskeho zákonníka. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, keďže mal za to, že žalobcovia mali úspech v celom rozsahu spočívajúcom v istine a práve jej výška je

rozhodujúca pre výpočet trov konania. Neúspech žalobcov spočíval v časti týkajúcej sa príslušenstva predstavujúcim úrok z omeškania, ktoré s poukazom na priznanú výšku dlžnej sumy predstavujú zanedbateľnú časť a preto súd ustálil, že žalobcom patrí plná náhrada trov konania.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom pod č. k. 25 Co 114/2020-726 zo dňa 2. júna 2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania potvrdil. Zároveň rozhodol, že žalobcovia v 1) a 2) rade majú nárok voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

5. Poukázal na to, že v danej veci sa žalobcovia v 1) a 2) rade žalobou, po pripustení zmeny žaloby, domáhali voči žalovanému zaplata sumy 16.333 eur s úrokom z omeškania 5 % zo sumy 8.166,50 eura od 22.11.2017 do zaplata a zo sumy 8.166,50 eura od 22.11.2018 do zaplata a náhrady trov konania, na tom skutkovom základe, že žalobcovia a žalovaný sú spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území U., zapísaných na Okresnom úrade Nitra, katastrálny odbor, na LV č. XXXX ako pozemok reg. C parc. č. 7483/28 ostatné plochy o výmere 3581 m², žalobcovia v podiele 4175/7162-ín a žalovaný v podiele 2987/7162-ín, a nehnuteľností zapísaných na Okresnom úrade Nitra, katastrálny odbor, na LV č. XXXX ako pozemok parcela registra „C“ parc. č. 7483/26 zastavané plochy a nádvoria o výmere 85 m², a parc. č. 7483/27 zastavané plochy a nádvoria o výmere 87 m², žalobcovia v podiele 1 a žalovaný v podiele 1. Jedná sa o pozemky označené ako „L. D.“, ktoré slúžia ako verejná zeleň, nachádzajú sa na nich prístupové cesty - chodníky vo vlastníctve žalovaného, prístup k zeleni a k vnútro sídliskovým komunikáciám.

6. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce, že žalobcovia, ako podielovní spoluvlastníci predmetných nehnuteľností, objektívne nemôžu pozemky užívať, keďže ide o pozemky prístupné širokej verejnosti, ktoré plnia verejnú funkciu a na ktorých sa nachádza verejná zeleň, a je to práve žalovaný, ktorý pozemky užíva výlučne, čím plní zákonnú povinnosť verejnú zeleň vytvárať a zabezpečovať a starať sa o jej údržbu podľa § 4 ods. 2 písm. f), g) a h) zákona č. 369/1990 Zb. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobcovia nemôžu realizovať svoje vlastnícke práva k predmetným nehnuteľnostiam a tieto sú v celosti užívané žalovaným, ktorý tak užíva i podiel žalobcov, a to bez právneho dôvodu, čím sa žalovaný bezdôvodne obohacuje na úkor žalobcov, za čo im patrí náhrada. Pri výške bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vychádzal zo znaleckého posudku č. 93/2011, podľa ktorého bola stanovená výška nájomného za m² vo výške 4,354 eura, čo pri výmere 1876,5 m² predstavuje 8.166,50 eura za rok a 16.330 eur za obdobie 2 rokov od 22.11.2016 do 21.11.2018. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožnil, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ako vecne správny, potvrdil. Správny bol aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže čiastočne zamietnutý úrok z omeškania v danej veci nebol samostatným predmetom konania, v dôsledku čoho neovplyvnil rozsah priznanej náhrady trov konania. Zároveň odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie svoj rozsudok v napadnutej časti v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov rozsudku v napadnutej časti ďalej iba poukázal (§ 387 ods. 2 CSP).

6.1. Odvolací súd poukázal, že na odvolacom súde prebiehali konania pod spisovými značkami 8 Co 305/2015, 8 Co 206/2019 a 9 Co 122/2019, v ktorých odvolacie súdy svojimi rozhodnutiami potvrdili vyhovujúce rozhodnutia prvoinštančných súdov v konaniach prebiehajúcich medzi totožnými stranami sporu, v ktorých bol nárok založený na rovnakom skutkovom a právnom základe, len za iné časové obdobie. Vo všetkých veciach žalovaný uplatnil rovnakú odvolaciu argumentáciu ako v tomto konaní, a odvolacie súdy sa s ňou vysporiadali zhodne tak, že odvolacie dôvody nepovažovali za dôvodné a nestotožnili sa s nimi. Odvolací súd nezistil okolnosti odôvodňujúce odklon od rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Nitre v skutkovo a právne totožnej veci. Preto pri posudzovaní podstatných námietok žalovaného uvedených v odvolaní v zmysle § 387 ods. 3 CSP, obdobne dodal nasledovné. S námietkou

žalovaného voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého právny vzťah k parcele č. 7483/15 nebol nájomnou zmluvou definitívne vyriešený, sa odvolací súd nestotožnil. Pritom poukázal na záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého parc. č. 7483/15 (t. č. parcely č. 7483/26, 7483/27 a 7483/28) nebola predmetom nájmu, a to i napriek tomu, že v ustanovení čl. VI. bod 8. sa konštatuje, že pozemok parc. č. 7483/15 je v spoločnom užívaní zmluvných strán. Podľa názoru odvolacieho súdu spoločné užívanie pozemkov žalobcami a žalovaným, vzhľadom na ich charakter verejnej zelene, neprichádzal do úvahy. Do obsahu vlastníckeho práva podľa § 123 Občianskeho zákonníka patrí predmet vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. K uvedenému odvolací súd poukázal na bod 16. rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. júna 2020 č. k. 9 Co 122/2019-246, podľa ktorého: „Prostredníctvom práva vec užívať a požívať sa realizuje úžitková hodnota veci, ktorá znamená jednak prisvojovanie si podstaty a úžitkových vlastností veci (čo znamená právnu možnosť meniť podstatu veci, prípadne ju podľa povahy veci aj spotrebovať), a jednak prisvojovanie si úžitkov a plodov veci. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem, ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka alebo, či ide o faktický stav.“. Vzhľadom na uvedené odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobcovia v rozhodnom období nerealizovali svoje vlastnícke právo vo forme užívania veci, bez ohľadu na skutočnosť, že predmetné pozemky boli voľne prístupné. Nemožno totiž žalobcov, ako podielových spoluvlastníkov, postaviť do rovnakej pozície, ako ostatných obyvateľov mesta (sídlička), ktorí bez obmedzenia pozemky užívajú za účelom prechodu, prechádzok či relaxu, keďže slúžia ako verejná zeleň, a nachádzajú na nich prístupové cesty - chodníky vo vlastníctve žalovaného, prístup k zeleni a k vnútro sídliskovým komunikáciám. V tomto smere treba prisvedčiť argumentácii žalobcov, podľa ktorej ustanovenie čl. VI. bod 8. nájomnej zmluvy č. j. 160/2009/OM bolo odrazom prebiehajúcich rokovaní o plánovanej stavbe polyfunkčného objektu, užívaním ktorého by bolo spoločné užívanie naplnené. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného, podľa ktorej vzhľadom na existenciu nájomnej zmluvy, nezískal majetkový prospech, preto na jeho strane nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. V danej veci nemožno ani aplikovať rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 39/03, z ktorého vyplýva, že „v prvom rade platí to, čo si zmluvné subjekty spolu dohodli (ich dohoda je potom rovnako záväzná ako sám zákon - lex contractus). Ak však subjekty už raz uzavru podľa svojho slobodného rozhodnutia určitú zmluvu (či už pomenovanú alebo nepomenovanú), platí, že túto zmluvu sú povinní plniť (pacta sunt servanda), a to aj keby plnenie bolo pre niektorú zo zmluvných strán nevýhodné.“. V predmetnej veci totiž nebolo sporné, čo si strany sporu v nájomnej zmluve dohodli, sporný bol len výklad tejto dohody, a skutočnosť, či žalobcovia sú spoločnými užívateľmi predmetných pozemkov a či svoje právo vyplývajúce z nájomnej zmluvy aj dokážu realizovať vzhľadom na charakter pozemkov, ktoré plnia verejnú funkciu.

7. Pokiaľ žalovaný namietal, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 53/2009 je na danú vec neaplikovateľné z dôvodu, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi pozemkov a existuje medzi nimi platná a účinná nájomná zmluva, ani s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Z uvedeného rozhodnutia totiž vyplýva záver, že „užívaním pozemku, vlastnícky patriaceho navrhovateľke, ktorý je verejným priestranstvom, neobmedzeným okruhom užívateľov, najmä obyvateľmi obce, je užívaním odporcu (pozn. mesto)“. Uvedený záver je plne aplikovateľný aj na danú vec, v ktorej sú žalobcovia podielovými spoluvlastníkmi pozemkov, pričom pozemky užíva výlučne žalovaný tak, že na nich zriadil verejnú zeleň, prístupové chodníky a komunikácie pre potreby občanov mesta, ktoré udržiava. Hoci je to jeho zákonná povinnosť, jej plnením obmedzuje (spolu)vlastnícke právo žalobcov, preto v rozsahu ich spoluvlastníckeho práva vzniká žalovanému majetkový prospech na úkor žalobcov, ktorý je povinný vydať.

7.1. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovaného voči výške bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný predloženým súkromným znaleckým posudkom č. 68/2020, ani jeho dodatkami č. 1. a 2., nepreukázal, že cena za 1 m² vo výške 4,354 eura, ako základ pre výpočet nájomného podľa znaleckého posudku č. 93/2011, je nesprávna. Naopak súd prvej inštancie

správne vyhodnotil, že znalecký posudok č. 68/2020 v znení dodatkov č. 1 a 2. neobsahuje jednoznačné odpovede na námietky žalobcov, absentuje najmä zdôvodnenie znalca, na základe čoho určil hodnoty použitých koeficientov, akým spôsobom postupoval v rámci vyhotoveného súkromného znaleckého posudku, a to s ohľadom na použitú metodiku, pričom uvedené nedostatky vyvolávajú pochybnosti o správnosti záverov súkromného znaleckého posudku, ako aj nepreskúmateľnosť záverov znalca Ing. Ľubomíra Drgu. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie plne stotožnil. Pokiaľ žalovaný namietal priznaný úrok z omeškania a tvrdil, že do omeškania by sa mohol dostať až neuhradením v lehote uvedenej v rozsudku, uvedenú námietku nie je možné akceptovať. Žalovaný totiž mohol nárok žalobcov uspokojiť v plnom rozsahu bez zbytočného odkladu po doručení žaloby, keďže tak neurobil, dostal sa do omeškania a žalobcovia majú právo na úrok z omeškania tak, ako im ho priznal súd prvej inštancie.

8. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcom v 1) a 2) rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobcovia boli v odvolacom konaní úspešní.

9. Žalovaný podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v celom rozsahu dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

10. Dovolateľ uviedol, že naplnenie pojmových znakov ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vidí v nesplnení požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu druhej inštancie. Dovolateľ mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie a ani rozsudok súdu druhej inštancie nijakým spôsobom neodôvodnil, prečo súdy neakceptovali argumentáciu žalovaného jednou zo základných zásad civilného práva „pacta sunt servanda“. Súd prvej ani druhej inštancie sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí nezaoberali, že žalobcovia dobrovoľne, slobodne a vážne podpísali nájomnú zmluvu č. j. 160/2009/OM zo dňa 20.08.2009 (ďalej len „nájomná zmluva“) čím za vopred dohodnutých podmienok vstúpili do zmluvného vzťahu. V ďalšom poznamenal, že súd prvej inštancie nijak nerozvádza na základe akých dôkazov a s prihliadnutím na aké okolnosti uzatvárania nájomnej zmluvy dospel k názoru, že právny vzťah k parc. č. 7483/15 nebol touto zmluvou definitívne vyriešený a súd druhej inštancie sa podľa názoru žalovaného s týmto zdôvodnením len stotožnil. Mal za to, že išlo o stotožnenie s tvrdeniami žalobcov, ktoré v konaní neboli podložené dôkazmi a dokonca boli vyvrátené výpoveďami svedkov. Zároveň žalovaný považoval za nedostatočné zdôvodnenie súdu druhej inštancie, prečo neprihliadol na jeho argumentáciu o jeho postavení ako subjektu súkromného práva, kde mu patria rovnaké práva a povinnosti ako žalobcom.

11. V ďalšom žalovaný vyslovil názor, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku záväznosti uzatvorenej nájomnej zmluvy a tým sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec rozhodol rozdielne ako dovolací súd. Poukázal podporne na rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých sa riešila otázka zásady pacta sunt servanda (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 39/2003 z 29. mája 2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MCdo 16/2012 z 24. novembra 2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 119/2013 z 28. novembra 2013) a na príslušnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky.

12. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie súdu druhej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. zruší a vec vráti odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

13. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu vyjadrili názor, že nie sú dané dovolacie dôvody, na ktoré sa žalovaný odvoláva. Vo vzťahu k dôvodom podľa § 420 písm. f/ CSP uviedli, že odvolací súd sa veľmi podrobne zaoberal všetkými argumentmi žalovaného a jeho odvolacími dôvodmi. V ďalších dôvodoch odvolacieho súdu, ktorými tento ozrejmil postup, ktorý ho viedol k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, sú podľa žalobcov zodpovedané aj otázky, ktoré žalovaný uvádza vo svojom dovolaní ako dovolací dôvod podľa § 421 písm. a/ a c/ CSP. V tomto smere poukázali žalobcovia na to, že žalovaný sa na právnu zásadu pacta sunt servanda odvoláva s poukazom na článok VI. bod 8 Nájomnej zmluvy

zo dňa 20.08.2009, v ktorom je len konštatované, že pozemok parc.č.7483/15 je v spoločnom užívaní zmluvných strán. S poukazom na článok VI. bode 9 Nájomnej zmluvy, na ktorý sa žalovaný odvolával uviedli, že je v ňom obsiahnuté prehlásenie zmluvných strán, že si nebudú voči sebe uplatňovať finančné nároky za užívanie pozemkov uvedených v článku II. bode 1 Nájomnej zmluvy. Keďže v článku II. bode 1 Nájomnej zmluvy sa pozemok parc. č. 7483/15 vôbec nespomína, je podľa žalobcov otázne, akú dohodu, ktorá sa má podľa žalovaného dodržiavať, má žalovaný na mysli, keď z formulácie, že pozemok parc. č. 7483/15 je v spoločnom užívaní účastníkov, žiaden záväzok žalobcom nevyplýva. Potom je podľa žalobcov otázne, ktorou otázkou, dôležitou pre právne posúdenie veci sa sudy nezaoberali, resp. nedostatočne zdôvodnili.

14. Napokon žalobcovia konštatovali, že bez ohľadu na skutočnosť, že sudy veľmi podrobne zdôvodnili, prečo nemôže byť pozemok parc. č. 7483/15 v spoločnom užívaní zmluvných strán, mali za zrejmé, že žalovaným namietaný rozpor odvolacieho súdu s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu alebo rozdielne rozhodovanie dovolacieho súdu danej právnej otázky neexistuje. Dodali, že ak neexistuje záväzok žalobcov, nemôže sa vychádzať ani z judikatúry vzťahujúcej sa na zásadu pacta sunt servanda.

15. V ďalšom zdôraznili, že ani samotný žalovaný nevie zdôvodniť, prečo nemajú sudy považovať stav pozemku parc. č. 7483/15 slúžiaceho ako sídlisková verejná zeleň, vrátane stavieb žalovaného na týchto pozemkoch (chodníky, prístupové komunikácie pre tretie subjekty, detské ihrisko, atď.) za pozemky v spoločnom užívaní so žalobcami. Mali za to, že v súkromnom práve je potrebné prihliadnuť práve na zásadu neminem laedera a zásadu, že nikto nemá mať prospech z protiprávneho stavu. Preto vyslovili názor, že sudy prihliadli správne k tejto zásade a správne vo veci rozhodli. Z uvedených dôvodov žalobcovia navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol, eventuálne, aby dovolanie žalovaného zamietol a priznal žalobcom náhradu trov dovolacieho konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená podľa § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

17. Dovolací súd najskôr skúmal existenciu prvého z dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov, ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

18. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS

252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

19. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ odvodzoval dôvodnosť podaného dovolania z nesplnenia požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, keď v napadnutom rozsudku podľa názoru dovolateľa nie je žiadnym spôsobom zdôvodnené, prečo sa konajúce súdy (súd prvej inštancie ako aj súd odvolací) nezaoberali argumentáciou žalovaného o tom, že žalobcovia dobrovoľne, slobodne a vážne podpísali nájomnú zmluvu č. j. 160/2009/OM zo dňa 20.08.2009, čím vstúpili za vopred dohodnutých podmienok do zmluvného vzťahu. V ďalšom dovolateľ namietal, že súd prvej inštancie nijako nerozvedol, na základe akých dôkazov, resp. s prihliadnutím na aké okolnosti uzavretia nájomnej zmluvy dospel k názoru, že právny vzťah k parc. č. 7483/15 nebol definitívne vyriešený nájomnou zmluvou. Taktiež namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke, prečo neprihliadol na argumentáciu žalovaného o jeho postavení ako subjektu súkromného práva, kde mu patria rovnaké práva a povinnosti ako žalobcom.

20. Dovolací súd uvádza, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP súčasne nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo podľa odvolacieho súdu nie je tento prípad.

21. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 40/2018 zo dňa 18.07.2018)

22. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie vyčerpávajúco venoval všetkým kľúčovým aspektom prejednávaneho sporu. Dovolací súd preto s poukazom na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie konštatuje, že súdy nižšej inštancie mali za preukázané platné uzatvorenie nájomnej zmluvy č. j. 160/2009/OM zo dňa 20.08.2009 medzi stranami sporu (ďalej len „nájomná zmluva“) s tým, že oba súdy zhodne dospeli k záveru, že parc. č. 7483/15 nebola predmetom prenájmu. Táto skutočnosť pre súdy vyplynula zo samotnej nájomnej zmluvy, keď zmienka o parc. č. 7483/15 nie je v čl. II Predmet a účel nájmu bod 5 nájomnej zmluvy [ktorý obsahuje špecifikáciu nehnuteľností, ktoré žalobcovia ako prenajímatelia prenechávajú žalovanému ako nájomcovi do nájmu, pozn., ale len v čl. VI. Ostatné dojednania bod 8, v zmysle ktorého „Pozemok parc. č. 7483/15 je v spoločnom užívaní zmluvných strán (odsek 22). V ďalšom súd prvej inštancie v podrobnostiach vysvetlil dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že právny vzťah k parc. č. 7483/15 nebol medzi stranami sporu nájomnou zmluvou vyriešený s konečnou platnosťou. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie rovnako vyplývajú argumenty, na ktorých je postavený záver o užívaní parc. č. 7483/15 výlučne žalovaným bez právneho dôvodu, ktorým si žalovaný plní svoju verejnú funkciu.

23. S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd

poznávaná, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd došiel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

24. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

25. Dovolací súd došiel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí (zakotvené aj v § 220 ods. 2 CSP a § 393 ods. 2 CSP) spĺňa, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe došiel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil riadne. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP.

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd ustálil, že dovolateľ neopodstatnene namietal, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Preto došiel dovolací súd k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

27. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, kedy dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku záväznosti uzatvorenej nájomnej zmluvy a tým sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec rozhodol rozdielne ako dovolací súd (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP).

28. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia

právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

29. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

30. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

30.1. Najvyšší súd dáva do pozornosti, že pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický odklon jej riešenia, zvoleného odvolacím súdom, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

31. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd (so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalovaného) uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01.01.1993 pod pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 06. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) ako judikát R 71/2018]. S prihliadnutím na čl. 3 CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia

Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017 sp. zn. 6 Cdo 129/2017).

32. Na tomto mieste dáva dovolací súd do pozornosti, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ ide o otázku zásadného právneho významu, t. j. takú, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR a f/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné.

33. Dovolateľ argumentoval proti právnemu posúdeniu záväznosti nájomnej zmluvy odvolacím súdom, a to s poukazom na zásadu pacta sunt servanda, ktorá vyjadruje záväznosť zmlúv. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých sa riešila otázka zásady pacta sunt servanda (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 39/2003 z 29.05.2003, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MCdo 16/2012 z 24.11.2014 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 119/2013 z 28.11.2013), od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť a upriamiť pozornosť aj na opakujúcu sa judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky v tejto otázke.

34. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nepostupoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd a v čom sa jeho riešenie odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ iba polemizoval s vyhodnotením dokazovania súdmi nižších inštancií a výkladom sporného ustanovenia nájomnej zmluvy. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia však nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

35. Pokiaľ sa dovolateľ domnieval, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu a poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď vyššie), aby doložil odklon dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP pri posudzovaní otázky záväznosti nájomnej zmluvy, tieto nie sú vo vzťahu k ním nastolenému právnemu posúdeniu príliehavé pre odlišnosť nielen skutkových okolností, ale predovšetkým právnych otázok v nich riešených. V rozsudku sp. zn. 5 Cdo 39/2003 z 29.05.2003 sa najvyšší súd zaoberal záväznosťou dohody o odstúpaní medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, ktorá bola dojednaná v rámci zmluvy o nájme bytu. V rozhodnutí sp. zn. 5 MCdo 16/2012 z 24.11.2014 najvyšší súd riešil otázku či zmluvu o dôchodku (§ 842 Občianskeho zákonníka), ktorý sa má vyplácať doživotne, možno vypovedať podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V poslednom označenom rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 2 Cdo 119/2013 z 28.11.2013 podstata sporu spočívala v právnej otázke, či čiastočné plnenie, respektíve prijatie čiastočného plnenia umožňuje zmluvnej strane odstúpiť od zmluvy v prípade, že medzi zmluvnými stranami bola v zmluve dohodnutá možnosť odstúpenia od zmluvy v prípade nesplnenia povinnosti niektorou zmluvnou stranou. Záverom najvyšší súd poznamenáva, že súd prvej inštancie, tak aj odvolací súd, nárok žalobcov posudzovali podľa ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka ako bezdôvodné obohatenie, preto ich rozhodnutia nie je možné posudzovať ako odklon od rozhodnutí dovolacieho súdu, na ktoré dovolateľ

poukázal. Na dôvažok dovolací súd uvádza, že rozhodnutie vo veci nezáviselo od posúdenia dovolateľom vymedzenej otázky o záväznosti nájomnej zmluvy, ktorá tak netvorila základ napadnutého rozhodnutia a preto ani nemá relevanciu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Relevantnou právnou otázkou od vyriešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu bolo posúdenie, či parc. č. 7483/15 bola v spoločnom užívaní strán sporu.

36. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu).

37. Aj vo vzťahu k formálne označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

38. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) ani tento dovolací dôvod (podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP) nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Dovolateľ žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnú otázku zásadného významu, ani prípadne neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd.

39. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

40. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a zároveň § 421 ods. 1 písm. c/ CSP najvyšší súd uvádza, že uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je rozhodovaná rozdielne.

41. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

42. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalobcom v 1) a 2) rade priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

43. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.